

MOEDER & DOCHTER

Mary Kamminga (65) is moeder van Helena (42) en Per (38).

Ze heeft twee kleinkinderen. **Helena Kamminga** (42) is moeder van Zoey (8).

MARY

“Ik heb nooit geweten dat de overgang zó erg kon zijn. Ik kreeg hartkloppingen, werd onzeker en zelfs depressief. Voor mijn gevoel werd ik platgewalst. Mijn man en ik woonden toen in Spanje en ik besloot om terug te gaan naar Nederland. Ik vond de afstand met Nederland helemaal niks. Ik miste Helena en mijn bekende omgeving. Mijn man zat in de scheepvaart, een kleine wereld in een grote wereld. Overal ter wereld kon hij aan de slag gaan en dat deed hij. Met het gezin zijn we wel tien keer verhuisd. Ik vond dat niet vervelend, ik volgde mijn man. Helena was drie maanden toen we naar Liberia vertrokken. Na een jaar in Noorwegen te hebben gewoond, gingen we terug naar Nederland waar Helena en Per naar school gingen. Tot die tijd was

werkte nauwgezet en was erg serieus. Daarmee maakte ze het zichzelf moeilijker dan haar broer. Misschien dat hij het daarom niet zo erg vond dat we steeds verhuisden. Vooral de overgang van Zeeland naar de Randstad viel Helena zwaar. Ze was geen stoplichten gewend op de weg naar school. En Per zei wel eens: ‘Mam, als je eens wist wat ze hier tegen de leraren zeggen. In Oostburg stond je daarvoor allang op de gang.’ En elke ochtend en avond huilde Helena omdat ze naar school moest. Tijdens een proefwerk Engels kon ze het woord you niet eens meer spellen, terwijl ze met Engels nooit moeite had gehad. Deze verhuizing was haar te veel geweest. Haar verdriet voelde ik in mijn moederhart en ik probeerde haar op allerlei manieren te helpen.

‘In mijn moederhart voelde ik haar verdriet’

het leuk geweest om steeds ergens anders te wonen. Maar naarmate de kinderen groter werden, vriendjes en een eigen leven kregen, werd het steeds moeilijker om te verkassen. Vooral Helena had er moeite mee. Helena was een ambitieus kind. Toen ze voor het eerst naar de middelbare school ging, zei ze: ‘Nu ga ik overal tien voor halen.’ Ze

’s Morgens fietste ik met haar mee naar school en ’s middags terug. Tot ze na een aantal weken zei: ‘Ik ga alleen naar school.’ En dat was het. We bleven in Castricum en Helena woonde tot haar 28ste thuis, tot ze ging samenwonen en later met Ton trouwde. Tot je 28ste thuiswonen lang? Zo lang vind ik dat helemaal niet. Als je 28 bent heb je nog een

LEES VERDER OP PAGINA 78 >

HELENA

‘Een jaar zagen we elkaar niet. Dat was niet mijn bedoeling, maar het liep zo’

“Ik was 28 toen ik dacht: nu moet ik toch maar een keer het huis uit. Tot die tijd stond ik er niet bij stil dat ik nog bij mijn ouders woonde. Ik was zo blij dat ik eindelijk een vast honk had, dat ik niet wéér weg hoefde. Mijn moeder was een echte thuisblijfmoeder. Als kind vond ik dat fijn. Mijn vader was scheepsmakelaar en voor zijn werk verhuisden we veel. Doordat mijn moeder altijd thuis was, had ik in elk geval het gevoel dat ik een thuis had. Dat voelde veilig.

Ik vond het lastig om steeds weg te gaan en weer opnieuw te moeten beginnen, en dacht dat het beter was om maar helemaal geen vriendschappen meer aan te gaan. Niet dat ik moeilijk contact legde, maar ik vond het zo ingewikkeld om het steeds weer te moeten doen. We gingen toch steeds weg. Ik verweet het mijn ouders niet dat we altijd verhuisden, maar vroeg ze wel eens waarom het toch in godsnaam nodig was. Ik had er echt last van. Op mijn veertiende verhuisden we naar Castricum. Ik had het twee jaar echt vervelend. De mentaliteit van de mensen was er anders dan in Zeeland. Ik zat soms met mijn oren te klapperen, zo brutaal waren de

kinderen tegen leraren. Uiteindelijk raakte ik bevriend met mijn buurmeisje dat ook van paarden hield. Onze vaders kochten een pony voor ons en dat gaf afleiding. Ik had eindelijk iets dat ik leuk vond. Veertien jaar bleven we in Castricum en toen iedereen na de havo op kamers wilde, moest ik daar juist niet aan denken. Later kocht ik nog wel een appartement, maar woonde er niet. Doodeng vond ik het om alleen te gaan wonen. Ik ging pas het huis uit toen ik Ton leerde kennen en we gingen samenwonen. Niet lang daarna verhuisden mijn ouders naar Spanje. Vooral toen Zoey werd geboren vond ik dat niet leuk. Als moeder wilde ik zoveel dingen met mijn moeder delen, en dat kon niet. Mijn moeder voelde zich niet lekker in Spanje, dat zei ze en ik merkte het aan haar gedrag. Ze was ongelukkig en tussen mijn ouders ging het slecht. Ze besloot in Nederland te gaan wonen, maar ik kreeg geen contact met haar. Ik had er last van dat zij en mijn vader uit elkaar gingen, wilde uitleg, en die kreeg ik niet. Ik had het gevoel dat ze me niet serieus nam, en dat vrat aan me tot

LEES VERDER OP PAGINA 78 >

MOEDER & DOCHTER

> MARY

> HELENA

heel leven voor je. Ik werkte bewust niet, was de gezellige huismoeder. Niet om alle verhuizingen te compenseren, maar omdat ik het fijn vond om thuis te zijn met de kinderen, met ze te knutselen en de deur open te hebben voor vrienden. Streng was ik niet, kinderen moet je vooral loslaten. Die moeten hun eigen ik kunnen vormen. Na mijn terugkomst in Nederland zagen Helena en ik elkaar een tijd niet. Ze was niet happy met me, omdat ik hier woonde en mijn man in Spanje achterbleef. Ik vind het moeilijk om daarover te praten, vooral over de scheiding, dat is zo persoonlijk. Maar ik snapte het wel. Mijn ouders waren ook gescheiden, dat had ik als kind ook naar gevonden. Het duurde tien jaar voordat ik de overgang te boven was. Ik leefde een dag tegelijk, sliep veel en bleef mede daardoor op de been. Hoe het precies kon dat ik Helena, en dus ook mijn kleindochter Zoey zo'n tijd niet zag, dat ik weet ik niet. Zo is het gelopen en dat respecteer ik. Helena wilde me niet zien en ik wilde me niet opdringen. Voor mijn gevoel heeft het onze band in elk geval niet veranderd. Voor mij is het nog steeds liefde tot de laatste snik."

ik ontplofte. Ik was zó boos. Een jaar zagen we elkaar niet. Dat was niet mijn bedoeling, maar het liep zo. Mijn verjaardag ging voorbij, en die van Zoey. Beide keren kwam ze niet en dat was goed zo.

Voor Zoey vond ik het erger dan voor mezelf. Ik had het nodig om de focus alleen op mijn gezin en mezelf te hebben. Maar Zoey was inmiddels zeven en miste haar oma erg. 'Ben je nog boos op oma?' vroeg ze wel eens. Ik wist dat het een keer moest goedkomen, al was het maar voor Zoey. En dat gebeurde ook, toen ik het allemaal kon relativieren.

We hebben nu een fijne basis waarop ik verder kan. Ik besef dat mijn moeder is zoals ze is, en dat ik daarmee moet leren omgaan. Over de scheiding heeft ze inmiddels wel iets meer losgelaten, maar ik vraag er niet meer naar om geen druk op haar te leggen. Zoey is gek van haar oma en mijn moeder laat direct alles vallen als ze Zoey ziet. Wie ben ik om die twee die relatie te onthouden?"

WILLEN U EN UW KIND OOK IN DIT DUBBELPORTRET? MAIL UW VERHAAL EN TELEFOONNR. NAAR LEZERS@TIJDSCHRIFTOOK.NL.